

LULL

NÚM. 9

OLOT, 17 DE AGOST DE 1912

ESTIU I

No's tornen els originals, ni's publiquen anuncis de cap mena.

UNA FELICITACIÓ

El dia quatre d'aquet mes que corre tant que pot, a Sant Domingo. Un estimat amic nostre, debía celebrar la seva festa onomástica; ab tal motiu, encara que ab lamentable retrás, li enviém desde les nostres respectables planes, la més coral felicitació.

Malgrat sigui capellá, es un home que'ns té guanyades les simpaties, y, per lo tant, no podém prescindir d'aquet compliment. També es petit, mogut, un xic perpiçot, penjá la faixa en altre temps y actualment gosa d'una important canongía, sens esser canonge.

Els seus germans y companys de ministeri, no l'estimen gaire; sovintment passen pel seu costat sens saludarlo, ne parlen mal quan poden y el rector no'ls sent. Un dia, un clergue fornit, d'atlética musculatura, al donarli el sacre abrás de ritual en un ofici a Sant Esteve, l'apretá tant fort, que'l pobre *Lerroux petit*—com l'anomenen ells—ja comensava a treurer la llenga.

Gran privat de la rectoria, durant molt temps, y catalanista exprocessat, quan aixó s'estilaba, es ágil y oportunista y no desperdicia may les ocasions que se li ofereixen per lluirse. Aprofitant la seva privansa aprop del *fac totum*, va remoure cels y terra fins a obtenir el nomenament de individu de la Comunitat. Foren inútils les protestes de les majories; després d'acalorades discussions en que'l senyor president tingué de remenar forsa

la campana, vulgas o no vulgas, la sobirana voluntat va prevaldre, les reclamacions al Bisbe se'n varen anar aigua avall y en Lerroux Petit entrá a la Comunitat.

Ell, a tots s'escolta y de tots se'n riu ab aquella rialla picaresca, a voltes misteriosa y profunda. No obstant, la porta votada a dos o tres. A n'aquell sant baró, carlinás empedernit, que concorre als enterros ab l'esquena encorvada; a n'aquell altre excastrens, admirable jugador del *tresillo* y aficionat a freqüents viatjes; a n'aquell tenoret, que a voltes canta de bariton, altres de baix, altres de tiple y qu'es el director de l'*Escuela...*; ¡ah! a n'aquestos si que'ls faría pagar cara la seva hostilitat, si pogués el nostre estimat y minúscul capellanet.

De les seves qualitats oratories, no'n parlém; segurament qu'es el predicador més conegut en tota la provincia. Admirable coneixedor de les situacions, tant bé ho fá en castellá com en catalá; el seu estil, a voltes florit y cadenciós, remou els cors de les *hijas de Maria*; a voltes enérgic y altaner, semblen discursos del célebre Lerroux auténtic, *acomodados a la escena católica*.

Pró ara, ja no trevalla gaire; se dedica a la bona vida y per ell sempre es *domingo*.

Per aixó'ns complavém en adressarli aquestes ratlles, com una fervent admiració a les seves qualitats personals y a la seva brillant labor evangélica.

CALENBOURS

¿En que s'assembla un arcoplá ab D. Joan Tenorio?—En que l'un té *alus* y l'altre *á lus* nueve en el convento!!!

¿En que's diferencia un exarcalde ab el nostre periódic?—En que *Noni-to* y *no-ni-hu*... per qui'n voll!!!!

¿Quina es la llet que agrada més a les monjes?—La *Llet-anía*.

¿Y el ví mes clerical?—El *vi-cari*.

GALERIA D'HERMOSURES Y

ELEGANCIES OLOTINES

Asombrat un jorn Jacob al saber que Josep vivia, va testimoniar el seu immens content, ab aquelles paraulas que'ns deixa llegir la Santa Biblia:—*Mi hi satis est*.—Nosaltres les repetim avui, pera mostrar la gran satisfacció de qu'estém posseits, al poguer cantar desd'aquestes planes que mai menteixen, entussiasmes lleances a una de les noies més maques qu'hem contemplat desde que'ns iluminá per primera volta la llum de la vida... que portém.

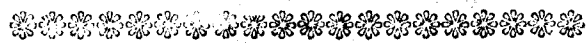
La veutat de la que tenim l'honor de parlarvos, perque'ns agrada colossalment—com colossalment hos agradará a vosaltres, llegidors que bé'ns llegiu,—s'anomena Teresita; natural de Barcelona; provincia *idem del lienzo*; de vint primaveres de edat; soltera d'estat; la seva professió es dedicar-se *á los quehaceres de su sexo*, o sia, fer patir a tota la masculina humanitat que se la mira; habita en una casa situada en el Parc y *reside accidentalmente* a Olot.

El seu cos ostenta una série interminable d'armonies que avassallen y fan perdre'ls *oremus*... de la serenitat; llurs cabells, negres com una nit en que la lluna's passeja per l'altre barri, cauen

ondulats demunt de ses esbeltes espatlles; ses ulls, més negres encara que'ls cabells, tenen un mirar tant penetrant que sembla que prometen... y no donen; y la seva boca petonera, 'ns ensenya que pot satisfer plenament els capritxosos desitjos de l'home.

¡Oh, espléndida hermosura! devant de les atractives formes que llueixes, t'expressém la nostre fervorosa adoració y t'oferim la propia ben trempada ploma, per si pot servirte per alguna cosa.

Ara, salut, *rayito de luz con música adentro*.

EL SEGÓN CONCURS DE L'ULL

CRIDA

Salut, hermoses damiseles d'aquesta alegre encontrada, salut, sempre salut. Vosaltres que sou les ninfes de nostres pensaments, les huris de nostres ilusions, les sílfides que volen tot perfumant el cèfir de la matinada, de la tarde y de la nit, salut, també salut. Are, digueunos: ¿estimeu vosaltres la bellesa masculina?, ¿sentiu vera antipatia per un home qualsevol?, ¿heu sigut, alguna volta, propiciatorias víctimes de la verborrea d'uns xerraires pantalons? Doncs, vegiu, eniu a nosaltres que hos oferim espléndidament medis adequats pera declarar les vostres amorosies, les vostres antipaties y el que digui més llaunerías. Que per vegada primera tingui l'home una mala setmana de dubtes, d'impaciencies, de gran jindama. Aquí teniu el vot, la nostre lliveral voluntat hos converteix en sufragistes; voteu, voteu tant que podeu... pró no'ns fumeu.

PREGUNTES

- 1.ª ¿Quin es el jove més guapot?
- 2.ª ¿Quin es el més antipático?
- 3.ª ¿Y quin es el més llauné.

PREMIS

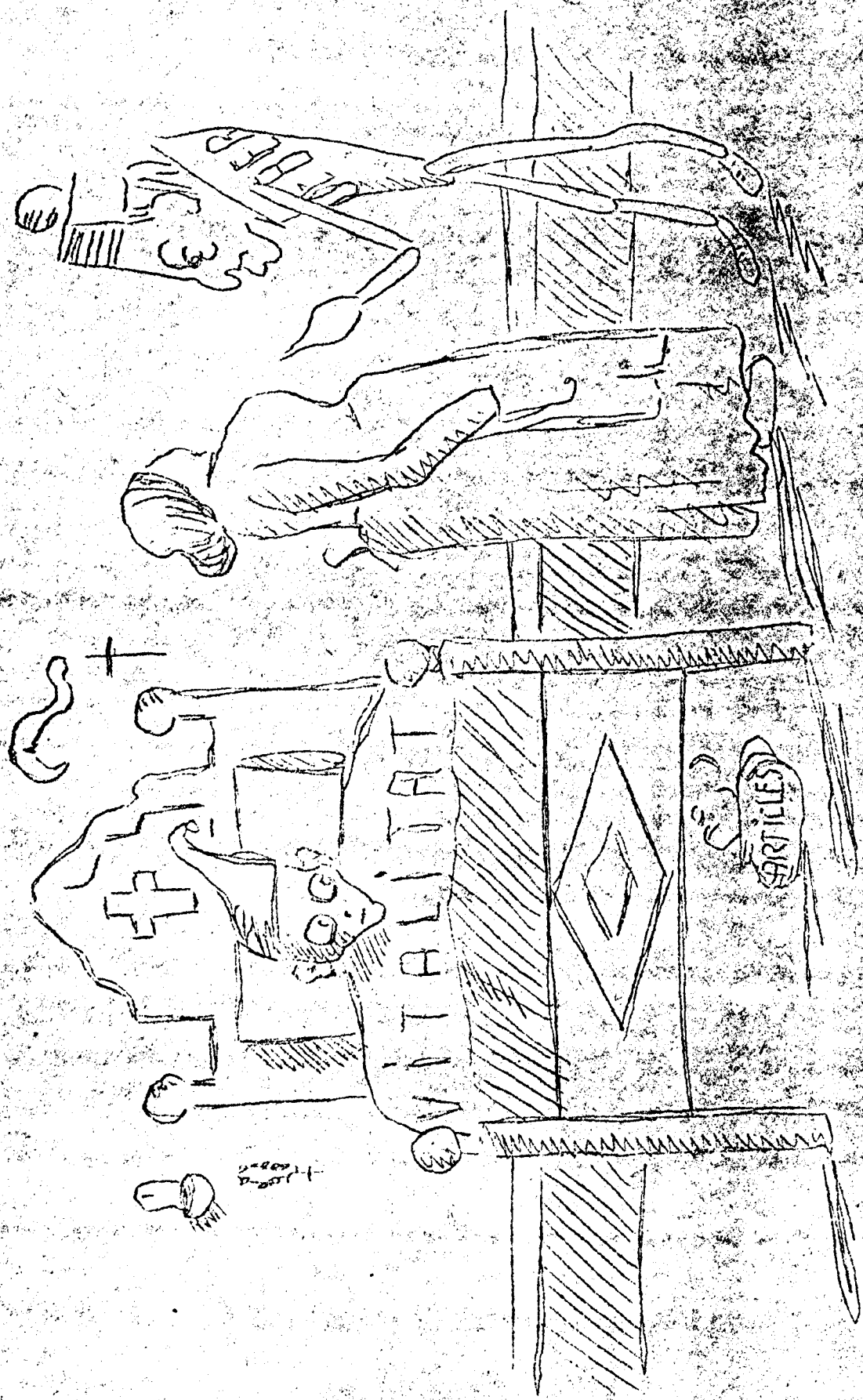
El que resulti triómfant en la primera pregunta, se li concedirá *una capsa d'impermeables*.

El que guanyi en la segona, *un diploma de luxe*, en el que hi constará el títol d'antipático

Y el que surti victoriós en la tercera, se li regalará *un candau esmaltat*.

L'Amo... dels altres

—¿Com el trova, Doctor?
 —Molt malament. L'anèmia s'ha accentuat per
 influència de la por.

que nos
 hi hem
 ue no s
 Li es
 Pau y J

Aque
 que t
 Sr
 Mu
 corres
 publi
 el suel
 como
 me ver
 la vera
 fiere,
 en el p
 marse
 que es
 Esp
 V. ate

El
 dirán:

M
 ting
 metre
 els di
 qu'es
 vaig
 meu
 tors c
 tenir
 que p
 cia,
 inten
 De
 nantl

—¿Com el trova, L'Ull?
—Molt malament. L'anèmia s'ha accentuat per
influència de la por.

que nosaltres tenim l'absoluta seguretat de que *no hi hem escrit may*, fassi'l favor de rectificar perquè no se'ns consideri redactors de L'ULL.

Li agraiem tots els dies de la nostra vida. — Pau y Juli Sòler.

Aquesta qu'are tindran el gust de llegir, es una que també ns sembla que ls hi agradará.

Sr. Director del periódico «El Deber».

Muy señor mto: En el número de «El Deber» correspondiente al 17 del actual, página 563, se publica la lista de las personas que escriben (dice el suelto) en el periódico de esta ciudad L'ULL. Y como entre ellas figura el que estas líneas escribe me voy en la precisión de *negar absolutamente la verdad de la noticia, en cuanto á mi se refiere*, y rogarle se sirva dar cabida á la presente en el periódico que V. dirige, á la vez que informarse mejor antes de publicar noticias como la que es objeto de esta rectificación.

Esperándolo así de su caballerosidad, soy de V. atento s. s. q. b. s. m. — Agustín Pujadas.

En ve un altre que després d'haverla llegida, dirán:—*Caray, como se las trae el guchi.*

Sr. Director d'«El Deber»

Molt Sr. dels altres y de la meya menys distingida consideració. Dissabte el vespre vaig cometre una gran relliscada que no'm perdonaré tots els dies de la meya vida: la de llegir el setmanari qu'está baix la seva pessima direcció. En ell, hi vaig tenir el greu disgust de veurehi estampat el meu nom, entre uns amics que suposa V. redactors de L'ULL; però consti que'l disgust no'l vaig tenir per aquesta suposició seva, sinó per l'insult que per mi representa'l contemplar *la meya gracia*, al mitx, d'aquelles planes que sempre respiren intencions dolentes.

De totes maneres li escric aquesta carta, demanantli que rectifiqui, solsament per companyeris-

me, perquè ls meus amics també ho han demanat; si no fos aixó, no m'hauria pres la molestia de dirigir-me a V.

Vagi allá ahont vulgui y fassim el favor de que mai més hagi de tornar a escriureli.—Adolf Puig.

Aquet jove ns prega fem constar qu'ha sigut educat en els Escolaps.

Una'n ve, que ja han dit que demanava clemencia: ¿A veure com se fa aixó de demanar clemencia?

Sr. Director d'«El Deber»

Molt Sr. meu: Havent vist en el darrer número que V. dirigeix, que m'inclou en la llista dels qu'escriuen en L'ULL, acullintme en l'article 14 de la Llei d'imprensa, li suplico encarescudament que, en un dels tres pròxims números de «El Deber», rectifiqui en el sentit de que no formo part de la redacció ni escric en el setmanari L'ULL. Soc de V. atent servidor.—J. M. Torras.

Señores, van a llegir l'última, la darrera, la que tanca la porta, perquè ls d'«El Deber» ja la tenen a dins.

Sr. Director d'«El Deber»

Muy Sr. mto: Con horripilante sorpresa, me he enterado de oidas, que el semanario de su digna dirección, ha cometido un notorio é imperdonable deslíz, incluyéndome entre los que titula V. redactores del semanario L'ULL.

No, Sr. Director, no, mi reputación, mi dignidad y más que todo mi calidad veterinaria me vedan en absoluto de ocuparme de esas cosas, ya que concentro todos mis anhelos y toda mi energia al cuidado de mis numerosas enfermos como V., sabe perfectamente.

Por ello le ruego, que V. como caballero y como católico, rectifique la noticia, en la seguridad de que de esta manera recibirá el homenaje más afectuoso de S. S. q. b. s. m.—Jerónimo Torrent.

SUPLEMENT DE L'ULL

CARTES QUE RECTIFICAN A N^o "EL DEBER"

Reunits tots els cinquante dos redactors de L'ULL pera tractar de les cartes rebudes d'amics nostres que demanen l'inserció de les mateixes, després d'acalorades discussions y de bastants cops de punys, hem acordat per majoria publicarles—malgrat s'infringeixi el precepte de la capsalera—per dugues rahons molt poderoses: primera, perquè afecten directament a nostre setmanari; y segona perquèls *cavallers* d'«El Deber», solen tenir la cómoda costum de dir que no han rebut lo que no'ls convé.

No publicarem la de D. Alfret Dorca, ab motiu del càrrec que desempenya, encara qu'«El Deber» rabii. Mans a l'obra y comensém a insertar la carta d'un que te molt malt geni. Alerta:

Sr. Director d'«El Deber».

Escolti: He llegit en el periódic de la seva *digníssima* direcció, que'm posaba entre'ls que Vs. consideren redactors del simpàtic periódic L'ULL.

No, fins are no puc pas atribuirme tal honor, pró creguir, que si pogués contarme entre aquells simpàtics redactors, no deixaria pas de serne, perquè Vs. fessin la bogadera.

Per lo tant, no volguent que'm dongui mérits que no tinc, li agrahiré fassi el favor de rectificar.

Per la santa causa que tots defensém, espero no's farà pregar.—Joan Dorca.

La que segueix es d'un que'ls del *semanario católico* li diuen que no sab escriure.—Ara ho veurán, si'n sab o no:

Sr. Director de «El Deber»

Querí lo amigo: El motivo de escribirle es para decirle que habiéndome enterado por un compañero mio que V. me incluía en la lista de los malos como redactor de L'ULL, semanario satirico que ve la luz en nuestra muy leal ciudad, suplico á V. tenga la amabilidad de rectificar, por cuando hasta el presente no'he tenido ninguna intervencion en el citado periódico.

No dudando que V. procurará hacerlo cuanto hasta el presente no he tenido ninguna intervencion en el citado periódico.

No dudando que V. procurará hacerlo cuanto antes para no perjudicar mi reputación de persona honrada y formal y con muchos recuerdos para su familia. se ofrece de V. afectísimo S. S. Q. B. S. M.—Claudio Dorca.

La d'un pare de germans que Deu n'hi donet:

Sr. Director d'«El Deber».

Molt senyor nostre: En darrer número del periódic de la seva *digníssima* direcció, hem tingut el *grandíssim sentiment* de veure'l nostre honrat nom entre'ls que V. suposa escritors del semanari L'ULL, que surt en nostre estimada ciutat. Com

Son
curs ab
cupons
La
de mol

LES E

Mis
ques, h
axiat la
ment
ULTR
bres E

2022

TEA

recorda
gu don
que pre
nista. /
Durant
nyor Mi
sentava
un desa
més... r

En la
sentar
centrada
ningú n
actriu, e

De la
no'n poc
trar en r

Altres
del refin
Esteves
primer
succeir
devant
que pens
agricultc

CONDICIONS

Son les mateixes que's posaven en l'altre concurs ab la sola diferencia del plas d'admissió dels cupons que será fins el dimecres, dia 21.

La Junta Organitzadora, la forman persones de molta confiança.

Olot 17 d'Agost de 1912

LES BONES INTENCIONS DE L'ULL

Misàntropes, crítics y tristes, místics y místiques, hipochondríacs y hipochondríques: espolsouse axiat la millor roba que tingueu, pera rebre dignament EL GRAN CALAVERA el NON PLUS ULTRA, el més colossal y estupendo dels *Nombres Extraordinaris*.

AIXECADA DE TELÓ

TEATRE PRINCIPAL.—Encare disfrutém, ai recordar l'interpretació magistral que la Sra. Xirgu doná a son paper de *Frou Frou*, en el drama que pren per títol el nom de batalla de la protagonista. Alló era piramidal, estupefacte, colossal. Durant els actes que precedeixen el quint, el senyor Miquel, secondá discretament a la que representava la seva doneta, pró en el últim, estava fet un desastre, lo mateix que la Sra. Faura; y'ls de més... mitj en plata y mitj en quartos.

En la *Dama de las Camelias* que's va representar dijous, tota la nostre atenció estava concentrada en la Marguerida de Gautier; no veiem ningú més. Y es que'l trevall de nostre célebre actriu, era sensillament una immensa perfecció.

De la d'ahir, *Jimmy Samson y El Fill de Crist* no'n podém parlar perquè aquet nombre ha d'entrar en màquina.

Altrement, Sra. Xirgu, ja deu estar convensuda del refinat gust artístic d'aquella colla de *senyors Esteves* que ocupen els sillons y palcos de pati y primer pis.—Consti que parlem per lo que va succeir diumenge.—Deu ser una delícia, trevallar davant d'uns espectadors d'aquesta mena. ¿Sab que pensabam? doncs, enviarlos al camp a fer de agricultors.

SALÓ IDEAL PARK.—Estreno d'un local esplendit, gentada, immensa, espectacle cinematográfico perfecte, les pessas d'una insignificancia manifesta, y l'empresari atentíssim ab els que retiren a l'hora darrera, ab els que s'aixecan quant l'olla ja vull.

ULLADES DE LA SETMANA

Tenim el gust de presentar a nostres incondicionals llegidors, una petita revista sobre l'apat que's doná a n'el Sr. Llosas. ¿Que ja es una cosa rancia? ¡Que hi volen fer! Comensém:

Un ruixat va aigualí el ví. ¡Llástima! En Carlets, com inteligent del temps, portava sombrilla ¡O!!

En Mayolas, manifestá la seva enveja de no poguer lluir la elocuencia de la seva xerrameca. ¿Femlo diputat, Sr. Llosas? Femlo, vaja.

Passaba un remat d'isarts o *cabras montesas* ab túnica y devantal. No balaban... ni van saltar. *Meno*.

El Chato, no volia veure aigua, per por de tenir corripías, com ara fa quatre anys, quan festejava. ¡Ah!

L'únic que no's va treure el calsat del cap, va esser el *delegado* del «Centre catòlic». Seria segurament perquè hi tenia el *caudillo* y devia estar autorisat per ell. També, *meno*.

La vianda y teca abundantíssima, o sinó que parlin en Pío Freixa y en Mancha; s'aprofitaban d'alló més. Bon profit.

¡Es trist, verament trist, que hi hagi qui gosi fer resaltar la nostre *trista* situació pecuniaria. Fa pocs dies, dugues agraciades y acabalades senyoretas que responen al nom de Roqueta, y que a la *cuenta* se dedican a gèneros molt fins—com bones fabricantes de seda—, deien que'ls de L'ULL ni sisquera tenien quartos pera posar un quint pis. Be prou qu'estém convensuts d'aquesta gran vritat; pro tenim bemols pera fer un sacrifici y posalshí un..... allá ahont vulguin elles. ¡Que carai!

Dissapte, solemne inauguració dels balls d'estiu, en el «Circulo Olotense»; la concurrència omplia de gom a gom les otomanes. Al entrar nosaltres, doném un superficial vistasso y ja veiem en Falet ab aquella bona voluntat de sempre, resolguent la quadratura del cercol; aquet xicot no balla, roda. Com qu'estem cansats, ens dirigim a la cambra fosca. Instalarse la redacció de L'ULL en la maravillosa cambra y sentarse en Cristos, es tot hú. ¡Tío Canguelo! Després de *larga ausencia*, torném a veure en Prat; de trenta cinc anys a n'aquesta part, no havia deixat de ballar. ¡Carat! En Carles, no més funcionaba en els intermedis. Desde la cambra, ovirém un nás; es el d'en Figueres que no gosa tiraese a l'aigua. També ovirém una vella senyoreta que, vestint una blusa calada, ns deixa admirar uns frondosos bigotis a sota l'aixela. Uua petita nena brune, per no esser menys que sa germana, ns ensenya unes pantorrilles que acrediten el motllo. Sentim el soroll d'un petó. Senyoretas, nosaltres que tenim tanta barra perque soms de L'ULL, no ho gosariem fer. ¿La petita brune, diu, *¿je m'n fiche?* doncs a nosaltres se'ns en f... En Figueres, no sabent que fer, al últim s'hi tira; pró no sab fer els quadros ni sab que son. El noy Plana, porta unes botes de perdigot. ¿Un tipo ab ulleres? sembla en Crippen. Vaja, prou d'aquet color; *puede el baile con- tinuar.*

Diu que'l Chato s'ha enfadat,

¡Ay, carat!

y buscava el Director;

¡Ay, Senyor!

Diu que'l Chato está embutit,

¡Ay, pobric!

Y ns vol ficâ a la presó

¡Quina pó!

Com que n'es sabi advocat,

¡Molt trempat!

S'ha posat al punt de dal;

¡Molt formal!

Y diuen qu'ha decidit,

¡Ja te pit!

Portarnos al Tribunal.

¡Qu'a...!

Nostre ullaire arrepentit,

¡Y contrit!

Perdó ne demanará;

¡Está clâ?

Més el Chato sense embuts

¡Estém perduts!

Dít que'ns vol empaperá

¡Ja, ja, ja!

Acabém de llegir la vava de «El Deber, que enumena els que suposa redactors de L'ULL. Está molt bé Peret Pujol, Antonet, Doltra, Antonet, Bolós, Joanet o Teressito, Roura, Sebastianet Sans y altres de l'olla; empró mireu, fins a cincuantâ dos, encara'n quedan una colla, ¿Que no heu conegut els versos de vostre coloborador, els xistos d'aquells fabricants y d'altres que, sens esser fabricants, la tutela paterna els priva de llur llibertat?

¡AY, DECANO «DEBER»! S'ACABA EL TEU IMPLE; TOTS ELS QUE TU SENYALES SON ELS PRÓXIMS DIRECTORS D'OLO.

Els *salta-taulells de Vitalitat*, s'han permés el luxe de donar lliçons a n'els *ilustrats* redactors de L'ULL. El motiu de sentar aquesta catedra de periodisme, es degut a una suposada visita que'en Clarinet diu que li han fet unes quantes senyoretas, ofeses per les alusions que les hi hem dirigit desd'aquestes planes.

Podriam donar les rahons que justifiquen el nostre procediu, empró no volém tenir aquesta molestia, perqué tampoc ens dona la gana d'admetre lliçons de ningú, y menys dels qu'han demostrat posseir la efmera ilustració d'un hortera.

Y are, redactors de «Vitalitat», que callém; perqué si'l senyor Arxiprest s'entera de que llegiu L'ULL, hos retirará la seva valiosa protecció y farà gestions pera que, de la llista de *los buenos*, passeu a la de *los malos*.